

ΑΠΡΙΛΙΟΣ ΜΑΪΟΣ ΙΟΥΝΙΟΣ

29

2013
τομος 9

σύναψις

Το ψυχικό κόστος της κρίσης
Η ψυχιατρική παιδων και εφήβων σε εποχή κρίσης

Περί προτύπων στη γνωσιοεπιστήμη
Σχέσεις ψυχανάλυσης και αρχιτεκτονικής
Η έννοια της τοπικής ψυχοπαθολογίας
Αξιολόγηση σε μια ψυχοθεραπευτική μονάδα

Ειδικός Φάκελος: κλασικά κείμενα ψυχοπαθολογίας
(Silvano Arieti, Kurt Schneider)

Λίγα λόγια για το χιούμορ & την τεχνολογία

ISSN 1790-441229

Τριμηνιαία Επιθεώρηση Ψυχιατρικής, Νευροεπιστημών & Επιστημών του Ανθρώπου

Παραναγνώριση 4 δοκίμια για τον Κ. Α. Δοξιάδη, του Δημοσθένη Αγραφιώτη

/συνάψεις, Αθήνα 2010, 128 σ.

Κωνσταντίνος Ρ. Περτσεμλίδης

Ο Κωνσταντίνος Α. Δοξιάδης (1913-1975) αποφοίτησε ως Αρχιτέκτων-Μηχανικός από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο το 1935, και ανακηρύχθηκε διδάκτωρ στο Πανεπιστήμιο Charlottenburg του Βερολίνου το 1936. Το 1937, διορίστηκε προϊστάμενος της Πολεοδομικής Υπηρεσίας Διοικήσεως Πρωτευούσης. Στην περίοδο του πολέμου (1940-1945) ήταν αρχηγός μιας μικρής αντιστασιακής ομάδας με το όνομα Ήφαιστος, που συγκέντρωνε πληροφορίες για εγκαταστάσεις-στόχους της Εθνικής Αντίστασης. Ορίστηκε ως Υφυπουργός στο Υπουργείο Ανοικοδομήσεως (1945-48) και Υπουργός-Συντονιστής του Ελληνικού Προγράμματος Ανοικοδομήσεως (1948-51). Το 1951, ίδρυσε το «Γραφείο Δοξιάδη», μια ιδιωτική επιχείρηση συμβούλων μηχανικών που επεκτάθηκε σε 5 ηπείρους και σε 40 χώρες. Το 1959, ο Δοξιάδης ίδρυσε τον Αθηνναϊκό Τεχνολογικό Όμιλο, έναν οργανισμό έρευνας και εκπαίδευσης. Η *Οικιστική* είναι ένα όρος που δημιούργησε ο Δοξιάδης με βάση το ρήμα *οικίζω*, που σημαίνει εγκαθίσταμαι, και δηλώνει την ολιστική οπτική της επιστήμης των ανθρώπινων οικισμών, τους οποίους αντιμετωπίζει ως ζωντανούς οργανισμούς. Με τη μελέτη της διαχρονικής εξέλιξης και της συγχρονικής δομής και λειτουργίας των ανθρώπινων οικισμών, η *Οικιστική* εφοδιάζεται με την ικανότητα να λύνει τα σημερινά προβλήματά τους.

Στο βιβλίο του *Παραναγνώριση: 4 δοκίμια για τον Κ. Α. Δοξιάδη*, ο Δημοσθένης Αγραφιώτης παρουσιάζει το έργο του Δοξιάδη ως μια εξαιρετική περίπτωση στο ελληνικό τοπίο της επιστημονικής και τεχνολογικής έρευνας και των μεταπτυχιακών σπουδών της περιόδου 1950-1975. Κατά την περίοδο εκείνη υπήρχαν και άλλες ερευνητικές ομάδες διακεκριμένων ερευνητών, καμιάς όμως οι δραστηριότητες δεν μπορούν να συγκριθούν με αυτές της ομάδας Δοξιάδη. Το βιβλίο περιέχει τέσσερα δοκίμια τα οποία σκιαγραφούν την πορεία του Δοξιάδη στην ελληνική πολιτιστική σκηνή. Είναι γραμμένα στο πλαίσιο του κοινωνιολογικής έμπνευσης πεδίου της «Επιστήμης, Τεχνολογίας, Κοινωνίας» (E/T/K) (Cutcliffe and Mitcham, 2001).

Το πρώτο δοκίμιο, με τίτλο «Οικιστική: Μια νέα επιστήμη ή ένα εργαλείο δράσης», εξηγεί γιατί το έργο του συνιστά ένα παράδοξο στο ελληνικό ερευνητικό τοπίο, με την έννοια ότι, η φιλοδοξία του Δοξιάδη να δημιουργήσει ένα νέο επιστημονικό πεδίο, και ενδεχομένως μια επιστημολογική περιοχή, με το όνομα «Οικιστική», ξεπερνά το ελληνικό πλαίσιο. Συσχετίζεται με τη διεθνή δυναμική της επιστήμης και της τεχνολογίας και βέβαια, με τη δυναμική των ανθρώπινων οικισμών. Από το 1950 η ελληνική κοινωνία εισήλθε σε μια φάση εκσυγχρονισμού που χαρακτηριζόταν από λειτουργική αναντιστοιχία του οικονομικού παραγωγικού συστήματος και της κοινωνικής και πολιτιστικής ενότητας. Μια σύγκρουση κατευθύνσεων που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας. Αυτή η ένταση επηρεάζει την Έρευνα, την Επιστήμη, και την Τεχνολογία. Στις μέρες του Δοξιάδη, η ζήτηση για έρευνα στην Ελλάδα ήταν πολύ περιορισμένη και η προσφορά της ήταν πρακτικά αδύνατο να εκτιμηθεί. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, το «παράδοξο» Δοξιάδη μπορεί να αναλυθεί σε αρκετά «υποπαράδοξα»:

Ο Κωνσταντίνος Ρ. Περτσεμλίδης είναι Αρχιτέκτων Μηχανικός. Υπήρξε συνεργάτης του Γραφείου Δοξιάδη (1970-1975)

